

FITA - PINTURA I ESCULTURA

Exposició a la Fontana d'Or – Girona

(Del 23 desembre 1988 al 28 gener 1989)

Pintures 1985

Sèrie: TELES MANIPULADES

En aquells moments l'interès pictòric de l'artista és dual; per una banda les "Teles Manipulades", i per l'altra obres de caire més investigador, però en la realitat ambdues s'influencien mútuament, ja que són contemporànies.

El camp de recerca es centrarà bàsicament en buscar i trobar totes les possibilitats dels utensilis per treballar, i no en el suport o en la temàtica, ja que prioritza l'estudi de noves expressions.

Davant d'aquest interès per l'expressivitat, intentarà plasmar novells tipus d'impressions damunt del llenç, per tal d'aconseguir textures de diverses qualitats.

La llei que regeix aquest procés és l'atzar. La realització o desenvolupament de l'activitat no té cap projecte preconcebut que el determini, sinó que va esdevenint d'acord amb les lleis intrínseques de la matèria. Mes sempre supervisat per l'artista, ja que en última instància és el que decideix el final d'aquest procés.

El món pictòric que ens presenta en Fita té l'arrel en el Renaixement, per mantenir una actitud científica, de cercar, observar i dirigir el que succeeix al davant del comportament dels materials, dins un procés físic o químic, als quals sap atorgar una dimensió estètica.

Pintures 1986

Fita com artista ha anat fent camí al llarg dels anys, amb ideal i entusiasme, i amb una particular manera de concebre l'art.

La clau està en saber observar la realitat sota un prisma plàstic, i llavors intentar extreure-hi, en conseqüència, quelcom que li sigui suggestiu.

Així, doncs, no mira el que l'envolta amb possibilitat mimètica, sinó que intenta anar més enllà, veure-hi punts que li desvetllin la creativitat. Siguin del tipus que siguin, el que l'estimula és el potencial artístic que li puguin oferir.

No cal dir que aquesta meta és molt alta. És clar, la seva proposta és establir un diàleg dins els paràmetres d'una altra dimensió del camp visual.

En la recerca d'un lèxic propi, alliberat de qualsevol perjudici, que vagi més enllà del que ja s'ha dit.

Serà, en aquesta complexitat de concepció, on hi trobem l'atractiu. Per ser molt més estimulants, i sens dubte una obra lícitament creativa.

Sèrie: PLECS 1988

Aquest conjunt és un retornar i renovar les "Teles Manipulades" del 1982 i 1985.

El concepte que mou aquesta sèrie és la llibertat d'actuació de l'artista a l'hora de decidir:

- En la reutilització de qualsevol element de l'àmbit que sigui, com utensili o motllura per tal de donar cos al llenç. Tan vàlida és la figura humana com un tub; aprofitar l'arrugat de la tela o bé la torsió voluntària d'aquesta, per tal de donar-li volum i corporeïtat.
- La intervenció en la disposició dels materials com el làtex o l'acrílic mitjançant un esprai, per dirigir la mobilitat i provocar l'assentament d'una forma concreta.

Dins d'aquesta mobilitat és indispensable el color, no cal dir que dóna intensitat en els punts que el pintor vol, però també "aprofitant les seves transparències per aconseguir la fusió i creació de nous colors". Amb la qual cosa ofereix vida i contingut al conjunt.

Pintures 1988

Sèrie: POSITIVACIÓ DELS NEGATIUS

La idea primera d'aquesta sèrie fóra estudiar com "es aspectes negatius de l'experiència artística esdevenen positius".

El que desvetlla aquesta afirmació és que qualsevol element, sigui d'ací o d'allà, d'un o altre tipus, ha de ser capaç d'estimular la capacitat sensible i creadora de l'artista a l'hora de configurar la tela.

Aquesta configuració es va improvisar d'acord amb els esdeveniments, és a dir, en l'atracció o escissió del comportament dels materials.

L'artista diu: " Tot queda confós, com si la inseguretats fos el valor més interessant i volgut".

El valor de la inseguretats és solament aparent, ja que la matèria, com ja s'ha dit anteriorment, es regeix per unes lleis que la determinen. Però intentant descontextualitzar aquest domini científic, resulta estètic, fins i tot, observar la seva disposició espacial prioritzant formes, textures i colors, a més de l'acabat final.

La llibertat en que treballa, li ve donada per una mentalitat esclarida i no reclosa davant del canvi del temps a tots nivells.

Escultura 1987

Sèrie: REINTERPRETACIÓ ESCULTÒRICA

El que caracteritza aquest conjunt d'escultures és la voluntat de connectar dos moments de la història personal, dues realitats que configuren la seva quotidianitat.

Una, l'educació i formació rebuda d'infant, amb els codis i valors corresponents. I l'altra, la vida diària i reflexiva d'adult.

El factor temps i la seva evolució han anat canviant fins a tal punt que els codis iconogràfics d'un moment, molt importants, no signifiquen gairebé res en un altre.

El desconeixement gairebé total de l'art sacre per la majoria de la joventut, quan per ell, o gent de la seva generació signifitava tant, fa difícil d'establir un diàleg.

Plàsticament tradueix aquest desfasament en la reutilització d'una escultura, entesa com a obra d'art en si, com a suport d'una altra de nova. Incorporant-hi elements subtilment agressius i irònics, totalment deslligats del context.

Tot sovint es pot interpretar o fer judici grotesc d'aquesta postura, però en definitiva el que vol mostrar és el relativisme dels conceptes i la temporalitat dels valors.

Sèrie: GUIX 1987

El procés que segueix per realitzar aquestes escultures és simple però enginyós. Dins una massa ben líquida de fang s'hi tira el guix. Per la mateixa gravetat del pes al caure aquest guix s'expansiona i llavors emergeix, donant formes extremadament riques i substancials.

Es podria dir que l'atzar de la caiguda determina la forma final provocada per una intenció preconcebuda.

ESCULTURA 1988

Sèrie: RETRATS O AUTORETRATS

La iniciativa sorgí a rel d'un encàrrec de l'Escola de Ceràmica de La Bisbal per impartir un curs d'escultura.

En tal finalitat l'autor es va plantejar l'autoretrat com a tema d'estudi. Això li suposà d'entrada una preparació preliminar de tècniques i mètodes per realitzar-ho i després poder-ho ensenyar.

El primer pas fou un estudi mitjançant miralls de la realitat fisonòmica, per així fer una anàlisi de les possibilitats compositives, a partir de l'observació.

El segon pas va ser fer una interpretació de l'autoretrat, en la recreació dels elements modeladors, que són conduïts per la mateixa forma. És a dir, l'estructura li permet deduir i recrear els elements característics amb síntesi.

Pintures 1988

Sèrie: RESINES D'EPÒXIDS

Com hem pogut anar observant, en Fita ha estat com a persona i artista, inconformista i un incansable investigador. Aquesta premissa de capacitat d'obertura, d'anar molt més enllà en l'àmbit estrictament artístic, li concedeix una riquesa inesgotable de recursos.

Serà la casualitat o la curiositat, o les dues al mateix temps, que el conduiran a treballar amb les resines d'epòxids. Aquest tipus de pigmentació emprat en la indústria, concretament pels mobles metàl·lics de Can Constans de Banyoles, és una mena de pols adherent que s'escampa arbitràriament pel suport (i en aquest cas, planxes de ferro).

L'execució, dins del terreny industrial, és aparentment simple. Només calen uns condicionaments bàsics que propiciïn el fenomen de l'absorció. Un cop

saturada la reacció física, la pols sobrant es desprèn, cosa que permet reciclar-la de bell nou.

La crist·lització de les resines d'epòxids té lloc als 200°C i dóna uns acabats d'extraordinària qualitat; el suport queda uniformement colorat i la textura llisa.

Després de diversos experiments en aquest camp i un cop dominada la tècnica, l'artista s'endinsa en la recerca creativa. Se li presenta un nou repte que ha de resoldre amb elegància, quan vol plasmar l'empremta personal damunt del suport.

Això li suposa fer una síntesi de tota la seva obra i retrobar un nou llenguatge alternatiu.

MARTA POL

Llicenciada en Art